

PRAMEN

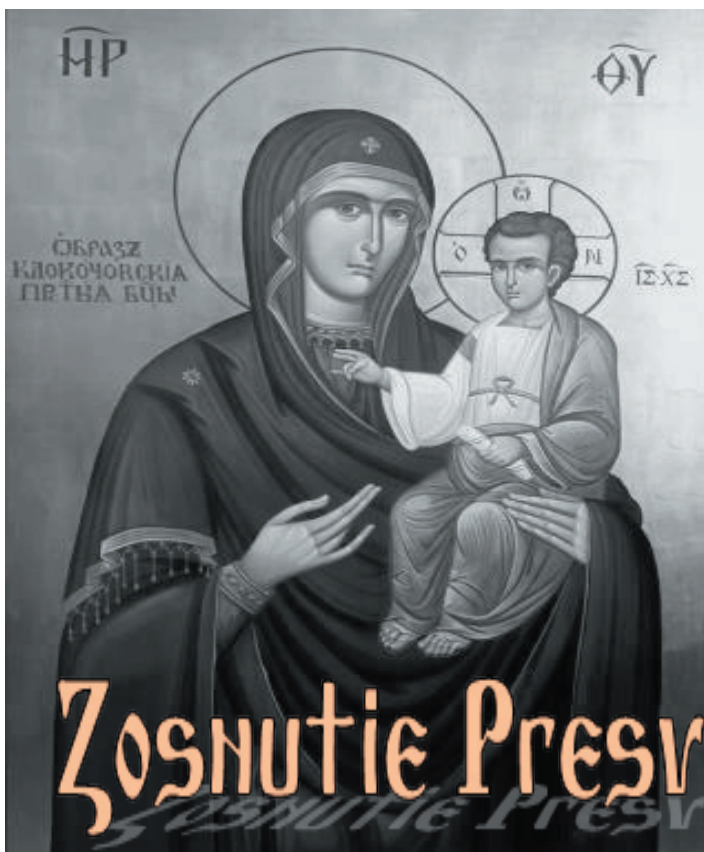
MESAČNÍK MICHALOVSKO - KOŠICKEJ PRAVOSLÁVNEJ EPARCHIE

AUGUST 2010

ČÍSLO 8

ROČNÍK 8

CENA 0,30 €

**Vedenie Úradu eparchiálnej rady
Michalovsko - košickej pravoslávnej
eparchie v Michalovciach a
Pravoslávna cirkevná obec v Nižnej
Rybnici,**

si Vás dovoľujú pozvať na

**Celoeparchiálne duchovné slávnosti
v česť Uspenia (Zosnutia) Presvätej
Bohorodičky v Nižnej Rybnici**

**Slávnosti sa uskutočnia v dňoch 28.- 29.
augusta 2010**

**za účasti Jeho Vysokopreosvietenosti Juraja,
arcibiskupa michalovsko - košického,
duchovenstva a veriacich
Michalovsko - košickej eparchie.**

Program slávností je nasledovný:

Sobota (28. augusta 2010)

17: 00 hod. Malé posvätenie vody

17: 45 hod. Privítanie Vysokopreosvieteného vладыky
Juraja

18: 00 hod. Vsenočné bdenie

21: 30 hod. Svätá tajina pomazania chorých

23: 00 hod. Akafist k zosnutiu Presvätej Bohorodičky

24: 00 hod. Modlitby k svätému prijímaniu

Nedeľa (29. augusta 2010)

01: 00 hod. Molebny a panychídy

02: 00 hod. Akafist k svätej Kataríne

03: 00 hod. Mariánske piesne

04: 00 hod. Paraklis k Presvätej Bohorodičke

05: 00 hod. Časy (hodinky)

06: 00 hod. Prvá svätá liturgia

08: 00 hod. Príprava na archijerejskú liturgiu
a privítanie pútnikov

08: 45 hod. Privítanie Vysokopreosvieteného vладыky
Juraja

09: 00 hod. Svätá archijerejská liturgia (po liturgii
sprievod s ikonou Klokočovskej
Bohorodičky a sv. ostatkami sv. Kataríny okolo chrámu)

Tešíme sa na Vašu účasť a spoločné modlitby

Pravoslávna Cirkev sviatkuje počas celého roka rôzne sviatky. Najdôležitejším a najväčším sviatkom v Pravoslávnej Cirkvi je sviatok Vzkriesenia - Zmŕtvychvstania Isusa Christa. Tento sviatok je stredobodom celého cirkevného roka. Potom je tu 12 sviatkov, z ktorých osem sa týka udalostí života Isusa Christa a jeho činnosti. Sú ešte sviatky týkajúce života Presvätej Bohorodičky, sviatky jednotlivých nediel, sviatky apoštolov, prorokov, svätcov, mučeníkov, ktorí sa svätými stali milosťou Svätého Ducha. Ďalej poznáme národné, cirkevné sviatky pravoslávnych národov.

15. augusta (podľa nového kalendára) a 28. augusta (podľa starého kalendára) sviatkuje Pravoslávna Cirkev sviatok Uspenija - Zosnutie Presvätej Bohorodičky.

Sv. Písmo veľmi málo hovorí o Bohorodičke. Aj o sviatku Jej Zosnutia nám hovorí sv. Tradícia, ktorá je pre nás veľmi dôležitým prameňom. Odtiaľ sa o Bohorodičke dozvedáme, že žila v Eféze a tamojšia Cirkev si ju veľmi ctila a vážila. Práve efezskí kresťania boli prví, ktorí sa dozvedeli o tom, že po Svojom zosnutí bola Prečistá Deva, aj s telom, vzatá na nebo.

Jedna legenda hovorí, že Božia Matka nezomrela, ale po rozlúčke s apoštolmi zaspala a anjeli Ju spiacu odniesli do neba. Preto východná Pravoslávna Cirkev nehovorí

o smrti, ale slávi Zosnutie Presvätej Bohorodičky. Presný čas a spôsob tejto udalosti nepoznáme, ale isté je, že Pravoslávna Cirkev vždy, od samého začiatku, verila, že Bohorodička bola aj s telom vzatá na nebo.

Dnes na Slovensku máme veľmi veľa patrociníí – zasvätených chrámov a kaplniek Bohorodičke. Práve patrocinia spojené s Bohorodičkou patria medzi tie najstaršie a najpočetnejšie. Mnohé už aj zanikli. Len samotnému Zosnutiu a Nanebovzatiu Bohorodičky, je dodnes zasvätených 211 chrámov.

Dnes máme v Pravoslávnej Cirkvi mnoho zázračných ikon Bohorodičky. To je svedectvo toho, ako si veriaci, aj na Slovensku, veľmi ctíli a stále uctievali Bohorodičku. Pravoslávna Cirkev oslavuje sviatok Zosnutia Presvätej Bohorodičky, ktoré je spojené s Jej nanebovzatím. Aj keď to nemá ako dogmu, ako u latinskej cirkvi, v nanebovzatí Bohorodičky verí na základe sv. Tradície. V protestantizme prevláda názor kalvínsky, ktorý odmieta akúkoľvek úctu Presvätej Bohorodičky.

Pravoslávni veriaci sa dnes môžu tešiť z toho, že znova máme ikonu Matky Božej Klokočovskej, tak ako aj ďalšie ikony Bohorodičky, pred ktoré môžeme s vierou prísť, modliť sa, spievať mariánske piesne, ktoré ukazujú na bohatstvo mariánskej úcty nášho národa. Spoločne, ale aj osobne, sa môžeme obracať k Bohorodičke, aby nás neopustila a pomáhala nám. Vyprosiť si od našej nebeskej ochrankyne potrebnú milosť Božiu. Vo viere dnes môžeme povedať, že Bohorodičke vďačíme za to, že dodnes je tu Pravoslávna Cirkev, nad ktorou Matka Božia pred 300 rokmi prelievala slzy, aby nezahynula. A aj Jej príhovorom pred Jej Synom, Isusom Christom, nezahynie do konca sveta.

Pre pravoslávnych veriacich je Bohorodička veľkou zástankyňou pred Bohom, Kráľovnou neba, útočiskom hriešnikov. Preto s vierou voláme pred Jej Klokočovskou ikonou, aby nám Hospodin Isus Christos odpustil naše hriechy, aby nad nami Bohorodička držala Svoju záštitu a vždy sa za nás prihovárala u Isusa Christa, slovami Štefana Tertinského z Piesne k Presvätej Bohorodičke Klokočovskej: „Buď preslávená biela rajska l'alia, v klokočovskej cerkvi Ty si slzila“, „Spasi selo ot neščastja, hladu i vojny, podaj vsim nam christijanom život spokojni“.

„Preslavnaja Prisnodivo, Mati Christa Boha nášeho, prijmi molitvy naši i prinesi ich Synu Tvojemu i Bohu našemu, Boh nas da spaset i prosvitit Tebe radi duši naša. Radusja Nevisto nenevistnaja vo uspeniji nas ne-ostav'ajuščaja!“

Prot. ThDr. Štefan Horkaj

Hospodi, pomiluj! - Pane, zmiluj sa!

Všetky bohoslužby v Pravoslávnej Cirkvi sú preniknuté modlitebným volaním: „Kyrie eleison – Hospodi, pomiluj!“

Je to najstaršia ľudská modlitba. Stará tradícia hovorí, že keď zhrešili naši prarodičia v raji a keď z neho boli vyhnaní, sediac mimo neho, začali svoje obrátenie k Bohu práve týmto kajúcnyim volaním duše: „Hospodi, pomiluj!“ „Milostivý, zmiluj sa nado mnou padlým!“

Sväté starozákonné diela - žalmy a proroctvá - neprestajne opakujú tieto slová: „Hospodi, pomiluj“. „Zmiluj sa nado mnou Bože, podľa Tvojej veľkej milosti“ (Ž 50). „Modlite sa k Bohu, aby sa zmiloval nad vami“ – hovorí prorok Malachiáš (1,9) Prvá modlitba, ktorá sa niesla v čerstvo postavenom Jeruzalemskom chráme bola: „Hospodi Bože, vypočuj a zmiluj sa!“ (3 Kr. 8, 30).

Je to prvá modlitba, ktorú sa naučí pravoslávne dieťa, a rovnako posledná, ktorú opakuje predsmrtné utíchajúce vedomie umierajúceho.

Ak si v pokojných časoch, alebo v každodennom zhone, často v kľude, opakujeme toto volanie: „Hospodi, pomiluj!“, ak nás trápi nebezpečenstvo, útrapy, alebo pálenie svedomia nad pádom našej duše - vtedy nás toto krátke volanie prenikne hlbokou silou a svojim významom.

Tak, ako odsúdený na smrť pred pohľadom sudcu, ktorý sa chystá predniesť poslednú vôľu na zmiernenie trestu, alebo vážne chorý človek, ktorý všetku nádej vkladá do schopností lekára na jeho uzdravenie, začína duša človeka volať k Všemohúcemu: „Hospodi pomiluj!“

Veľa krásnych modlitieb bolo napísaných nadšnými prorokmi. Ale, ak smrť nahliadne do očí, alebo ak neznesiteľný oheň hanby spaľuje dušu, vtedy človek nedokáže nájsť v sebe silu, aby s pokojom prednášal rozsiahle modlitby Bohu, no namiesto nich, všetkými svojimi silami volá: „Hospodi, pomiluj!“

A keď sa naše nádeje naplnia a toto volanie bolo vypočuté, keď Milujúca Ruka od nás odženie zdanlivo neodvratné smrteľné nebezpečenstvo, alebo vyvedie dušu z bezvýhodiskovej situácie, vtedy sa zachránená duša silnou láskou pripútava k tejto prostej modlitbe a začína si ju opakovať v pokoji vo svetlých alebo temných, v ťažkých či radostných minútach života.

Hľa, prečo sú týmto volaním „Hospodi pomiluj“, presýtené pravoslávne bohoslužby. Ak Pravoslávie, ako to učí vладыka Antonij, je predovšetkým náboženstvom pokánia, a tiež podľa učenia toho istého archijereja, ak ono je svätynou celého ľudstva a všetko, čo je naozaj dobré, cenné a správne na celom svete, nech by bolo kdekoľvek, v podstate prináleží Pravoslávnej Cirkvi - samozrejme tu, v pravoslávnom chráme, v pravoslávnej modlitbe. Preto je potrebné, aby sa na jemu dôstojnom mieste - v bohoslužbách s bohatým obsahom, nachádzali základy modlitebného pravidla ľudstva: „Hospodi pomiluj!“

Aj keď sa už mnoho ľudí a národov, dokonca celé ľudstvo mnohokrát ocitlo na pokraji záhuby, veľakrát bolo zachránené Božou milujúcou rukou. Vari nie je preto potrebné volať: „Hospodi, pomiluj“?!

Bezpochyby môžeme povedať, že táto prvá modlitba ľudského rodu, prvýkrát prednesená ústami našich padlých prarodičov v ťažkom čase vyhnania z raja, táto modlitba bude aj poslednou modlitbou ľudských úst, keď v ohni a búrke, v trúbe archanjelskej ohlasujúcej koniec ľudskej histórie a v bojazlivom pristupovaní k trónu Spravodlivého Sudcu, sa v dušiach človeka nenájde sila ani čas na inú modlitbu, okrem tejto - najkratšej, najhlbšej, bezodnej modlitby: „Hospodi, pomiluj! - Pane odpusť a zmiluj sa!“

*preklad MH,
www.panagia.wordpress.com*

Keď zákon môže zmeniť deň na noc...

Federálny súd štátu Wisconsin považuje tzv. „Národný deň modlitby“ za neústavný, pretože ľudia nabáda k náboženskému konaniu.

Národný deň modlitby bol kongresom USA oficiálne zavedený ako každoročná udalosť v r. 1952 a potvrdený prezidentom Truemanom ako zákon. V r. 1988 prezident Reagan uskutočnil úpravu zákona a vyhlásil prvý májový štvrtok každého roka za Národný deň modlitby (ďalej len NDM). V tento deň má prezident USA právo obrátiť sa k národu s prosbou o modlitbu za krajinu.

V r. 2008 skupina ateistov a agnostikov z Madisonu začala súdny proces proti federálnej vláde s tvrdením, že NDM narušuje princíp oddelenia Cirkvi od štátu. Obamova vláda to odmietla s tým, že ustanovenie tohto dňa iba jednoducho potvrdzuje rolu náboženstva v USA. Sudkyňa B. Krebb, ktorej táto kauza pripadla, nakoniec vyhlásila, že aj keď štát nemá právo vydávať ďalšie zákony v prospech NDM, ona nateraz nebude vydávať zákaz konania tejto akcie, a že vec nie je ešte uzavretá. Ďalej uviedla, že nemôže byť ústavné, keď štát vyzýva k náboženskému konaniu, čo je podľa nej práve prípad NDM, pretože sa jedná o principiálne náboženskú vec, ktorá neslúži svetským záujmom. Za ústavné môžu byť považované vládne akcie iba vtedy, keď sa týkajú čisto svetských záležitostí. Ministerstvo spravodlivosti, ktoré zastávalo právo štátu na konanie akcie NDM sa zatiaľ ku kauze nevyjadrilo (na základe Bogoslov.ru).

Je zaujímavé si všimnúť istý vývoj, ktorý v týchto a pod. otázkach prebieha. Kdesi na počiatku stála požiadavka oddelenia Cirkvi od štátu – tzn. náboženskej organizácie od výkonnej a zákonodarnej moci nad spoločnosťou. Dnes sa tento model rozširuje už nielen na konkrétne náboženské organizácie, ale aj na náboženské prejavy. Čiže, už tu nie je iba oddelenie Cirkvi od štátu, ale aj oddelenie náboženstva, náboženského života od štátu. Pričom pod „oddelením“ už vidíme aktívny proces štátneho vytlačovania náboženského života z oficiálnej spoločnosti do privátnej sféry a pomaly do podzemia. Touto privátnou sférou sa čím ďalej, tým viac, rozumie

niečo, čo nemá byť vidieť, za čo by sa mal človek hanbiť., čosi tak intímne týkajúceho sa ľudského vnútra, že by to malo byť ukrývané za zatvorenými dverami. Ľuďom „postihnutým náboženskou vierou“ je síce zatiaľ dovolené sa schádzať vo svojich „kluboch pre rovnako postihnutých“, ale neočakáva sa od nich, že svoje náboženské prejavy budú prezentovať na verejnosti a tým uvádzať do rozpakov svojich neveriacich spoluobčanov...

Tiež je zaujímavé si všimnúť „Križiacku výpravu proti Križu“, ktorá sa v tomto čase ťahne západnou „kresťanskou“ Európou, ale aj ostatným svetom.

Webová stránka Credo.ru prináša správu o 13 ročnom školákoví, ktorého v štáte New York nepustili do školy s ružencom. Škola sa ohradila, že ruženec je náboženským symbolom. Na obranu chlapca sa postavila Americká katolícka liga a Organizácia „Američania za oddelenie Cirkvi od štátu“. Nakoniec chlapcovi bolo dovolené nosiť ruženec len pod oblečením, chlapec sa však ohradil, že má právo verejne vyznávať svoju vieru.

Do problémov sa dostala napr. letuška, ktorá počas služby mala na krku malý krížik (svoj krížik bránila dokonca súdnou cestou, neuspela však). Tak sa zdá, že všetky viditeľné náboženské symboly sú vytlačované zo spoločnosti, aby na verejnosti neprekážali – či už zavesené na stenách, či na krku.

Koho vlastne napadlo snímať kríže zo stien? Je to neuveriteľné, ale táto súčasná idea nepochádza z nejakých náboženských nepokojov pred mnohými rokmi. Prišla s tým v posledných desaťročiach rímsko-katolícka cirkev. Tento šialený nápad odstraňovať kríže vyšiel z hlavy pápeža Jána Pavla II. pri príležitosti ekumenického stretnutia v Assisi v r. 1986. Priamo vo svojom kláštore sami katolíci odstraňovali kríže zo stien, aby pohľad na ukrižovaného Christa neurážal predstaviteľov iných náboženstiev, ktorí sa v Assisi zišli.

Nedávno zosnulý rímsky kardinál Oddi na túto udalosť spomína: „Toho dňa, keď som prechádzal ulicami Assisi, som bol svedkom skutočného znesvätenia mnohých svätých. Videl som, ako budhisti tancovali okolo oltára, na ktorý umiestnili sochu Budhu, okadzovali ju a uctievali. Jeden benediktínsky mních hlasno protestoval, no polícia ho odvieďla. Na tvárach katolíckych účastníkov som videl rozpaky a zmätok“, - takto spomína kard. Oddi v rozhovore pre 30 Giorni.

(pokračovanie str.3)

Ako to bolo po vyhnaní žiakov sv. Cyrila a Metoda

Do 14. stor. bolo v Uhorsku veľa pravoslávnych monastierov, ich počet sa odhaduje na 600 a lokalizovaných je 400. K dispozícii však ostalo len málo prameňov, keďže v tomto období prechádzali monastiere násilnou formou do rúk latinských mníchov.

Cyrlometodská tradícia bola likvidovaná hlavne v kultúrnych centrách. Slované obyvateľstvo bývajúce v hlbokých lesoch a údoliach riek si však dlho uchovávalo svoje pravoslávne tradície aj vďaka mníchom, pustovníkom, ktorí sa ukrývali v slovenských horách a jaskyniach.

Na území východného Slovenska našli odchovanci sv. Cyrila a Metoda, ktorých z centier Veľkej Moravy vyhnaní svoje útočisko. Tu kázali Božie slovo k slovanskému ľudu v zrozumiteľnom jazyku, šíрили vzdelanie a písomníctvo. Zmyslom ich života a cieľom snaženia bolo naplniť Božiu vôľu pri otvorení cesty ľuďom do večného života.

O tom, že mnohí zo žiakov sv. Cyrila a Metoda zostali aj na Slovensku svedčia dodnes mnohé fakty - chotárne názvy, názvy jaskýň, vrchov, dedín, slovenské povesti a rozprávky. Dosvedčujú to aj archeologické vykopávky po celom Slovensku.

Dnes sa všetci zhodujú na tom, že po smrti sv. Konštantína - Cyrila, a zvlášť po Metodovej smrti začali ich žiakov prenasledovať franskí kňazi. Robili to s Wichingovým požehnaním, ale aj požehnaním Svätopluka. Wiching, pôvodne benediktínsky mních, bol menovaný pápežom za nitrianskeho biskupa. Ten sa však zachoval nevďačne. Zauznenil si vykonávanie staroslovanského bohoslužobného jazyka z chrámov vo Veľkomoravskej ríši. Zakázal, aby sa tu šířilo kresťanstvo v reči ľudu zrozumiteľnej, aj keď to pápež schválil a bojoval proti východnému obradu. Nemecký klérus, ktorý začal slovienských kňazov prenasledovať, sa usadzoval na hradoch i v podhradí, ale ľud ich neprijímal, lebo vedel, ako nemilosrdne vyhnaní cyrilometodských kňazov. Boli tu však aj feudáli, ktorí vyhnaných cyrilometodských žiakov prijímali ako utajených hostí. Na mnohých miestach, neraz v jaskyniach, zvlášť na východnom Slovensku,

Zakarpatsku, Krakovsku, Potisi sa usídľovali mnisi, ktorí tu žili pustovníckym životom. Miestni feudáli, ktorí s nimi sympatizovali a o nich vedeli, ich podporovali. Dovolili im postaviť si monastier, pustovňu, kde mohli žiť a plniť svoje poslanie. V riekach mali ryby a vodné vtáctvo k obžive. V lesoch boli zvieratá. Jedným z takýchto miest mohla byť aj dedinka Leles na východnom Slovensku.

„O poslednom kniežati hradu Zemplín koloval chýr, že sa posťahoval o svoju manželku a deti, potom vstúpil do monastiera, aby sebatrýznením odprosoval o odpustenie svojich hriechov. Úplne sa oddal vôli Prozreteľnosti. Hľadal uspokojenie svojej duše. Opustil všetko pozemské, túžiaci splynúť s Bohom v nádeji, že nakoniec práve v Jeho blízkosti stretne svojich mŕtvych spolubojovníkov. Pred svojím koncom života opustil aj mnišky príbytok a uchýlil sa k pustovníckemu životu. Daleko od ľudí, v hlbokých skalnatých karpatských horách žil asketickým životom. Ronil slzy a nemilosrdne trýznil vlastné telo. Lásku k rodine a k svojmu ľudu premenil na lásku k Bohu. Dozrel na skromného a mlčanlivého starca. Tam kdesi, úplne zoslabnutý, zamlčujúc svoj vznešený pôvod, v rukách s krásnou ikonou Christa, ostali utajené jeho telesné pozostatky... Životy sú pominuté. Aj hrad skoro úplne zmizol do ničomnosti. Lenže to, čo ostalo z ruín, tiež zo smrti hrdinov jeho doby, je živé a nesmrteľné. Ich obetovanie vytvorilo históriu, ktorou sa národ bude hrdiť naveky. Pôda, na ktorej stál hrad je posvätnou, pretože oživuje naše spomienky na veľkosť Veľkomoravskej ríše. Na ňom a pod ním tiekla krv našich predkov v boji proti Starouhrom. Pod jeho hradbami zahynul aj praotec Uhrov Almoš. V širokom okolí hradu pôsobili odchovanci sv. Cyrila a Metoda. Útočisko tu našli viacerí ich žiaci, ktorých z Veľkej Moravy vyhánali. Oni kázali v kniežatstve Božie slovo v ľudu zrozumiteľnom jazyku, šířili vzdelanie, kultúru, písomníctvo“ (Džupa, Karol: *Hrad Zemplín povestí, Michalovce 2003, s. 140-141*).

Cyrlometodskí žiaci sa ocitli v ťažkej situácii. Na východe boli pohanskí Uhri a na západe nemeckí wichingovia. Neraz ich mučili, aby vystrašili ostatných a takto dobrovoľne donútili ujsť z krajiny, ako im to radil aj pápež, že ich treba vyhnať z krajiny „ako prašivé ovce“. A tak mnohí emigrovali do Bulharska, Chorvátska, Ruska, Čiech, alebo do Byzancie. Mnohí zemeptali ich prichýlili na svojich panstvách, ale obávali sa nemeckých kňazov a mníchov, ktorí sa usadzovali nielen na hradoch, ale aj v podhradí, aby mali prehľad o všetkom čo sa v krajine deje. Tito zabrali cyrilometodské monastiere, alebo na ich základoch budovali nové a väčšie svoje kláštory, a tiež Svätopluk stal na strane nemeckých kňazov a mníchov.

Prot. ThDr. Štefan Horkaj

V Evanjeliu sa nachádza podobenstvo o svadbe kráľovského syna, ktoré hovorí o kráľovi, ktorý pripravil svadbu svojho syna a pozval na ňu hostí. Tí však odmietli a neprišli. Ale tento dobrý kráľ opäť poslal svojich sluhov, aby zavolali týchto pozvaných ľudí. Lenže tí sa vyhovorili, že musia pracovať, iní týchto sluhov pochytili a pozabíjali. A tak dal tento kráľ týchto ľudí pochytať, pozabíjať a ich mesto podpáliť. Znovu poslal svojich sluhov, aby zavolali všetkých, ktorých stretnú po ceste. Keď prišiel kráľ na svadbu, uvidel tam človeka, ktorý nemal svadobný odev, i tento človek bol vyhodnený von do tmy, kde podľa Christových slov, bude plač a škripanie zubami. V závere podobenstva Christos hovorí: „Lebo mnoho je povolaných, ale málo je vyvolených“.

Čo nám chce Christos týmto podobenstvom povedať? V prvom rade to, že tým kráľom je samotný Boh Otec, Ktorý dal tomuto svetu Svojho jednorodeného Syna, aby nás vykúpil z tmy hriechu a smrti. Boh pozýva k spásu celý židovský národ. U Židov bol zvyk pozývať na svadbu dvakrát, až potom sa jej zúčastnili. Lenže Židia, neveriac Christovi, túto možnosť nielen odmietli, ale ešte aj pozabíjali sluhov - starozákonných prorokov, ktorých k nim Boh poslal. Nakoniec k nim Boh poslať aj Svojho jediného Syna, Ktorého nakoniec tiež zabili. Isus Christos poslať Svojich učeníkov do celého sveta, aby učili všetky národy, pretože kto uverí a dá sa pokrstiť, bude spasený, ale kto neuverí, bude odsúdený.

Boh - Kráľ, uvidel človeka bez svadobného odevu, - pokračuje podobenstvo, - a dal ho vyhodiť. **Čo v tomto prípade znamená byť bez svadobného odevu?** Byť bez svadobného odevu, znamená byť bez krstu, bez ovocia víťazstva nad smrťou, byť bez toho, do čoho sa kresťan oblieka, čiže bez Christa. Takýto človek prebýva v otroctve hriechu a smrti a takou, hriechom zotročenou je aj jeho duša. Kto nemá v sebe Duchu Christovho, ten nie je Jeho. Preto je jeho miesto v kráľovstve tmy.

Môžeme sa zamyslieť nad slovami mnoho je povolaných, ale málo vyvolených. V prvom rade tu treba pochopiť to, že mnoho povolaných v sebe zahŕňa všetkých ľudí, ktorí sa narodili na tento svet. Slová, málo je vyvolených značia o tom,

že nie všetci ľudia sa rozhodnú prijať Božie pozvanie na svadbu, ktorá znamená Kráľovstvo Nebeské a nekonečnú a neutíchajúcu radosť v ňom. Boh chce, aby sme boli všetci spasení. Že sa to tak nestane, to nebude Božia vôľa, ale ľudská nezodpovednosť. Každý človek izraelského národa bol v Božích očiach vyvoleným, ale nie každý sa tak správal, nie každý kráčal k určenému cieľu - ku Christu. Aj tam sa ukázalo, že všetci boli povolaní, ale málo bolo tých, čo uverili a boli zachránení.

V Kartágene žil jeden človek, ktorý sa volal Taksiot. Žil hriechnym životom. Raz toto mesto postihla nákazlivá choroba, na ktorú zomieralo mnoho ľudí. Taksiot sa obrátil k Bohu a kajal sa zo svojich hriechov. Opustil mesto a spolu so ženou odišiel do iného mesta, kde žil kresťanským životom. O niekoľko rokov však padol do hriechu so ženou roľníka. Po niekoľkých dňoch ho uštipla zmija a on zomrel. Neďaleko od tohto mesta bol monastier. Jeho žena odišla do monastiera a poprosila mníchov, aby ho pochovali pri chráme. Pochovali ho ráno okolo deviatej hodiny. O tretej poobede počuli mnisi z hrobu hrozný krik: „Zachráňte ma! Zachráňte ma!“ Mnisi otvorili hrob a našli Taksiota živého. S úžasom sa ho

spýtali, čo sa s ním stalo. Ale on kvôli silnému plaču nedokázal nič povedať, len prosil, aby ho odvieďli k biskupovi Tarasiovi. Biskup ho tri dni prosil, aby povedal, čo videl, ale až na štvrtý deň začal Taksiot rozprávať a povedal nasledujúce: „Keď som zomieral, uvidel som množstvo besov stojacich pred mnou. Vyzerali strašne a moja duša sa veľmi bála. Potom som uvidel dvoch veľmi pekných mladencov. Moja duša na nich upriamila svoju pozornosť a vtedy sme sa vzniesli zo zeme. Začali sme sa približovať k Nebu, kde sme stretávali mýtnice, ktoré zdržiavajú dušu každého človeka. Tieto mýtnice trýznia dušu za každý hriech. Či je to klamstvo, závisť či hrdosť, pretože každý hriech má svojich sudcov. Potom som uvidel v rukách anjelov všetky moje dobré skutky, ktoré anjeli dávali naproti mojim zlým skutkom. Takto sme postupovali cez mýtnice. Kým sme sa priblížili k Nebeským dverám, prišli sme ešte na mýtnicu herézy, kde ma strážcovia tejto mýtnice zadržali. Anjeli povedali: „Všetky telesné hriechy, ktoré si urobil, ti Boh odpustil, pretože si sa z nich pokajal“. Ale zli duchovia povedali:

„Keď si odišiel z mesta, zhršil si so ženou roľníka“. Vtedy ma zli duchovia začali biť a zobrali ma so sebou.

Isli sme úzkou, temnou a smradľavou dierou, až do samej hlbiny pekelných temníc. Tam sú v tme zavreté duše hriešnikov. Niet tam nádeje, iba večné mučenie a neutíchajúci plač a hrozné škripanie zubami. Nie je možné opísať všetky tie muky a bolesť, ktoré som videl. Vychádzajú z hĺbky duše a nikto sa nad nimi nezmiluje. Plačú a niet nikoho, kto by ich utešil. Modlia sa a niet nikoho, kto by ich vypočul a zbavil ich trápenia. Aj ja som bol zatvorený v týchto strašných miestach. Plakal som a trpel som od deviatej hodiny do tretej. Potom som uvidel malé svetlo a dvoch anjelov, ktorí prišli ku mne. Prosil som ich, aby ma zobrali z tohto

strašného miesta, aby som sa mohol kajať pred Bohom. Anjeli mi povedali: „Zbytočne sa modlíš, nikto odtiaľ neodíde, pokiaľ nepriđe všeobecné vzkriesenie“. Keď som ich začal prosiť a sľúbil som im, že sa pokajám zo svojich hriechov, vtedy jeden anjel povedal druhému: „Zaručíš sa za neho, že sa kajá z celého srdca, ako to sľúbil?“ Druhý povedal:

„Zaručím sa!“ Potom mi podal ruku. Vyviedli ma odtiaľ na zem a priviedli ma k hrobu, kde ležalo

moje telo. Povedali mi: „Vojdi do svojho tela“. Videl som, že moja duša svieti ako perla a moje mŕtve telo bolo hrozné a strašne smrdelo, takže som doňho nechcel vstúpiť. Anjeli mi povedali: „Nie je možné kajať sa bez tela, s ktorým si hrešil“. Vtedy som vošiel do tela, ožil a začal kričať: „Zachráňte ma!“ Biskup Tarasij mu povedal: „Zjedz trochu jedla“. On však nechcel nič jesť, ale chodil od chrámu k chrámu, padal na zem a so slzami vyznával svoje hriechy hovoriac všetkým: „Beda hriešnikom, čaká ich večné mučenie. Beda tým, ktorí sa nekajajú, pokiaľ majú možnosť. Beda tým, ktorí poškvŕňujú svoje telo!“ Po vzkriesení žil Taksiot ešte 40 dní a očistil svoju dušu pokáním. Za tri dni, vďaka prozreteľnosti, predpovedal svoju smrť a odišiel k milostivému Bohu.

Jeden zo spôsobov, ako sa stať vyvoleným, je pokánie. Ak je človek pokrstený a má pečať darov Duchu Svätého, pravidelne pristupuje k Eucharistii a úprimne činí pokánie zo všetkých svojich zlých skutkov a myšlienok, jeho meno bude zapísané v knihe života a bude žiť naveky s Christom v Kráľovstve Nebeskom.

jerej Mgr. Ján Pilko, PhD.

SVADBA KRÁĽOVSKÉHO SYNA

Čo mám z toho, že verím v Boha...

Spisovateľ a evanjelický farár Wilhelm Busch (+1966) spomína skutočnú udalosť, ktorá sa udiala v prvých rokoch jeho pôsobenia ako farára.

Udalosť sa udiala v jednej dedinke v Porúry (obl. v Nemecku).

V dedine zorganizovali veľké zhromaždenie, kde akýsi učenec celé dva hodiny dokazoval, že Boh neexistuje. Poslucháčom predložil všetku svoju

múdrosť. Miestnosť bola plná ľudí, a nad všetkými sa vznášal tabakový dym. Mnohí nešetrili prednášajúceho chválou a potleskom. „Ved, keď Boh neexistuje, môžeme si robiť čo len chceme! Bravo!“

Keď rečník po dvoch hodinách skončil bola ohlásená diskusia, avšak aj keď mnohí z nim nesúhlasili, nikto nenabral odvahu postaviť sa tak učenému človeku, a ešte na pódiu pred tisícokou poslucháčov.

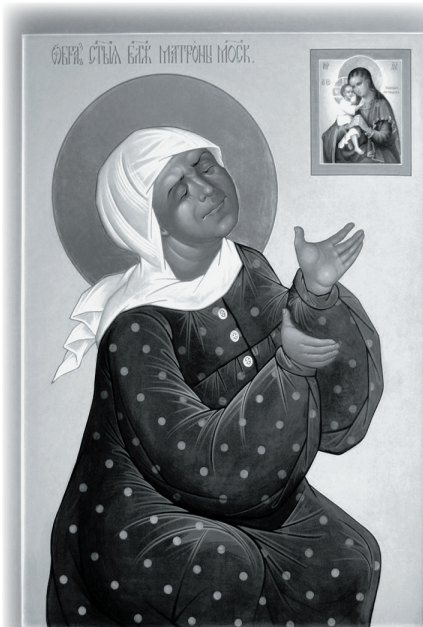
A predsa, - vzadu na seba upozorňovala jedna babička. Taká pravá východopruská dedinská žena, s čiernym čepcom, prostá žena akých je aj na našich dedinách veľa. Keď sa hlásila, predsedajúci sa jej spýtal: „Babička, chcete niečo povedať?“ - „Áno, chcela by som niečo povedať“, - odpovedala. - „Ale to musíte prísť dopredu, na pódium“, - dodal predsedajúci zhromaždenia. „Už aj idem“, - riekla babka, a hneď sa aj ujala miesta na pódiu za rečníckym pultom.

„Pán rečník, hovorili ste dve hodiny o svojej neviere, - začala babka. - Dovoľte mi, aby som ja päť minút rozprávala o svojej viere. Rada by som vám povedala, čo všetko pre mňa urobil môj Hospodin, môj nebeský Otec: Keď som bola mladá môj manžel zahynul v bani. Zostala som s tromi malými deťmi sama. Vtedy sociálne zabezpečenie bolo veľmi skromné. Keď som stála nad manželovým mŕtvym telom, bola som úplne zúfala. A predsa, Boh ma potešoval, tak ako to nikto z ľudí ani nemohol dokázať. To čo mi hovorili ľudia, boli len prázdne reči. Nad hrobom som povedala Bohu: „Ty teraz musíš byť otcom mojich detí“. Často som večer nevedela odkiaľ ráno zoberiem peniaze, aby som deti mohla nasýtiť, a vtedy som opäť riekla Spasiteľovi: „Hospodi, Ty vieš ako sme na tom biedne. Pomôž nám!“ - Vtedy sa stará pani obrátila na rečníka a dodala: „A On ma nikdy nesklamal ani neopustil. Mali sme veľa ťažkostí, ale nikdy nás nenechal v núdzi. Boh urobil ešte omnoho viac: Poslal Svojho Syna, Hospoda Isusa Christa. Ten za mňa zomrel a vstal z mŕtvych, a v ňom som našla cestu k očisteniu svojich hriechov. Teraz som už stará, a skoro zomriem. Ale On mi dal nádej večného života. Keď zavriem oči, verím, že precitnem v nebi, lebo patrí Christovi. Toto všetko pre mňa vykonal môj Boh. Preto sa vás, pán rečník, teraz pýtam: „Čo pre vás urobila vaša nevier?“

Tu sa rečník postavil, poklepal babičku po pleci a dodal: „Takej starej žene nechceme predsa brať vieru. Pre starých ľudí je viera celkom dobrá“.

Lenže starénka, múdra a odvážna žena, ktorá sa nebála vyznať svoju vieru, energicky odmietla uznanlivé ale falošné slová rečníka. „Nie, pán rečník! Ja som vám povedal, čo všetko pre mňa urobil môj Boh, Hospodin. Teraz vy odpovedzte, čo pre vás urobila vaša nevier!“

-redakcia

Život blaženej Matrony bol jednoduchý, skromný, ale plný blahodäte Božej. A také boli aj jej rady tým, ktorí k nej prichádzali.

Matuška neustále

hovorila o oddaní sa vôli Božej, o živote v modlitbe. Napomínala o častej potrebe prežehnávania sa, seba i vecí navôkol, aby sme vôkol seba postavili pevnú hradbu pred zlými silami. Odporúčala častejšie

prijímať sv. Dary Tela a Krvi Hospodinovej. Vravela: „Chráňte sa krížom, modlitbou, sv. vodou... Pred ikonami nech stále horia lampady“.

Učila neposudzovať iných, milovať starých a chorých, odpúšťať im. - „Aj keby vám chorý, starý, „odrasený z rozumu“, vravel niečo nie príliš príjemné, radšej prepočuj, a pomôž mu“.

Varovala pred snami. „Neprikladajte im žiadny význam, - vravela. - Sny bývajú často od zlého, aby človeka spútali v nereálnom svete“. Takisto neodporúčala „behať“ od duchovníka k duchovníkovi, hľadať rady „starcov“ a „prozorlivcov“, lebo takto možno ľahko utrátiť mnoho duchovných síl a správnu duchovnú orientáciu.

„Svet je ponorený do zla a klamstva, preto buďte ostražití“. Radila, že miesto toho, ako sa zaoberať tým, čo robia duchovní, radšej sa treba za nich modliť: - „Keď k nim idete po radu, modlite sa, aby vám Hospodin dal skrze nich odpoveď“.

Nevyspytatelné cesty Božie

Abba Ján z Kellie nám hovoril tento príbeh:

V Egypte žila jedna veľmi pekná a bohatá kurtizána, ku ktorej prichádzali sami vznešení a mocní ľudia. Jedného dňa sa ocitla pri chráme a chcela vstúpiť dnu. Hypodiakon stojaci pri vchode jej nechcel dovoliť vojsť a hovoril: „Nemôžeš vojsť! Nie si hodná vojsť do domu Boha, lebo si nečistá!“ Biskup počul ich škriepenie a vyšiel von. Kurtizána mu povedala: „Nechce ma pustiť do chrámu“. - Biskup jej na to povedal: „Nie je ti dovolené vojsť, lebo nie si čistá“.

V tej chvíli ju naplnila ľútosť a povedala: „Odteraz už nebudem smilniť“. - Biskup jej povedal: „Ak sem prinesieš všetko svoje bohatstvo, budem vedieť, že sa už viac nedopustíš smilstva“. Ona skutočne priniesla svoje bohatstvo a biskup všetko spálil v ohni. Potom vošla do chrámu, plakala a vravela: „Ak sa mi toto stalo tu dole, čo všetko by som stratila tam hore?“ Tak sa obrátila a stala sa vyvolenou nádobou Hospodinovou.

Prepodobný Athanasij poprosil abbu Pambóa, aby prišiel z púšte do Alexandrie. Keď abba prišiel a uvidel tam herečku, začal plakať. Prítomní vyzvedali, prečo sa rozplakal, a on odpovedal: „Dojali ma dve veci. Po prvé skaza tejto ženy a potom, že ja nemám takú veľkú snahu zapáčiť sa Bohu, ako má ona, aby sa zapáčila ničomným ľuďom“.

Apoftegmaty ojców pustyni, pripravil otec Nikodim

Veľmi vystríhala pred šarlatánmi a zariekavačmi (neraz v riase). „Pre toho, kto sám sa dobrovoľne zviazal so silami zla, tomu pomoci niet. Nemôžto sa obracať o pomoc k babám, oni aj keď jedno vylicia, ale dušu veľmi zrania“.

Matuška Matrona neustále vyzývala k viere a pokániu. „Ak národ tráti vieru v Boha, zavalia ho biedy, a ak sa nezačne kajať, začne hynúť a miznúť z povrchu zeme. Nebojte sa, - vravela. - Boh riadi všetko! Koľko len národov sa stratilo, Rus však ostala, a aj pretrvá. Modlite sa, proste, kajte sa! Hospodin vás neopustí a ochráni našu zem!“

Poslednou pozemskou zastávkou Matrony sa stala podmoskovská stanica Schodňa, kde sa ubytovala u vzdialenej príbuznej. Aj tu za ňou prichádzali nespočetné zástupy so všetkými svojimi biedami. Až tesne pred svojou smrťou Matrona, už celkom vyslabnutá, obmedzila návštevy. Hospodin jej tri dni vopred zjavil čas jej smrti. Želala si, aby bol pohrebný obrad konaný v Chráme položenia rzy Božej Matky, v ktorom v tom čase slúžil otec Nikolaj Golubcov. Do posledného dňa sa spovedala a pričašcala u kňazov, ktorí k nej prichádzali. Tak, ako všetci ľudia, bála sa smrti, a tento svoj strach vôbec neskrývala. Otec Dimitrij, ktorý ju posledný spovedal, hovoril, že pre smrťou sa celá chvela. A keď sa jej spýtal: „Azda sa aj vy bojíte smrti?“, - pokorne odpovedala: „Bojím“.

2. mája 1952 matuška Matrona skončila svoju pozemskú púť. Na druhý deň bola truhla s jej telom vystavená v moskovskej Ryzopoložskej cirkvi, kde sa jej prišlo pokloniť a priložiť k jej rukám množstvo národa. Samotný pohreb, v nedeľu 4. mája, bol začiatkom jej oslávania ako Božej uhodničky. Podľa svojho želania bola pochovaná na Danilovskom cintoríne, aby mohla „počuť službu“ (tam sa totiž nachádzal jeden z mála, v tomto čase fungujúcich, chrámov v Moskve).

Svätá mátuška Matrona Moskovská

Sama Matrona ešte pred smrťou predpovedala: „Po mojej smrti na moju mohyly budú chodiť nemnohí, iba najbližší. Keď pomrú aj oni, zapustne moja mohylka, málokto už príde... No po mnohých rokoch však ľudia budú o mne počuť, zástupy pôjdu so svojimi biedami, aby som sa pomodlila za nich pred Bohom, ... i všetkým budem pomáhať, všetkých vypočujem. ...Všetci ku mne prichádzajte, hovorte o svojich problémoch, ako so živou. Ja vás budem vidieť, počuť, pomáhať vám. ...Všetkých, ktorí sa obrátia ku mne s prosbou o pomoc, pri ich smrti ich bude s pomocou sprevádzať“.

Blažená Matrona bola pravoslávny človekom v hlbokom, tradičnom význame tohto slova. Súcit s blížnym, vychádzajúci z hĺbky milujúceho srdca, modlitba, viera v spasiteľnú silu kríža, vernosť svätým kanónom Pravoslávnej Cirkvi – toto všetko bolo stredobodom jej duchovného života. Jej jednoduchý, utrpením, a hlavne Hospodom Bohom, naplnený život, bol obrazom stáročnej podvyžnickej pravoslávnej duchovnosti - preto za ňou mnohí prichádzali. Preto aj dnes, každý kto sa na ňu obracia s prosbou o pomoc, nachádza ovocie jej podvyžnickeho života - utvrdenie v pravoslávnej viere, vonkajšie, ale hlavne vnútorné, zžitie sa s Cirkvou (skutočné vocerkovenije), nájdenie každodenného modlitebného života.

Matronu poznajú desiatky tisícov pravoslávnych a ona, tak ako za svojho pozemského života, aj teraz, svojim príhovorom u Boha pomáha všetkým, ktorí sa na ňu s vierou obracajú.

pripravil jerej Dušan N. Tomko

(pokračovanie z str.2.)

Asi najznámejšou a najdiskutovanejšou epizodou v priebehu tohto modlitebného stretnutia bolo odstránenie kríža a jeho nahradenie soškou Budhu pred bohostánkom na oltári v Bazilike sv. Františka.

Desať rokov od Prvého medzináboženského stretnutia v Assisi, kde boli z kláštorného areálu odstraňované kríže, aby nepohoršovali príslušníkov nekresťanských spoločenstiev a tibetskí budhisti za prítomnosti predstaviteľov kresťanských cirkví položili na oltár chrámu Budhovu sochu, pred ktorou konali svoj pohanský obrad, Assisi postihla prírodná katastrofa, ktorá mala tragické následky a zničila celý historický areál. Oltár, na ktorom stála Budhova socha sa pod vplyvom otrasov rozpolil. Po zemetrasení nastal zosuv pôdy a celé mesto bolo zanesené bahnom (internetové stránky ponúkajú množstvo videozáznamov a fotografií, ktoré zobrazujú tieto udalosti). Je zarážajúce, že za nápadom a signálom pre militantných ateistov, že dozrela doba k odstráneniu krížov je práve Vatikán.

Dnes je tak populárne hovoriť o oddelení Cirkvi od štátu. Pomaly a nenápadne sa prechádza k oddeleniu náboženstva a vôbec viery od štátu, spoločnosti. A nie je až tak nemysliteľné, že skoro môže niekto predložiť na stôl verejnosti ideu oddelenia ľudskosti od štátu, lebo tá sa už dnes „nenosi“. - Túžba ľudskej duše po slobode, láske, milosrdenstve, sa o chvíľu môžu postaviť kontra záujmom štátu, dokonca ohroziť jeho celistvosť a bezpečnosť, ... a tak sa ľahko môžu postaviť mimo zákon. Že niečo také nie je možné? Tak ľahko zabúdame na otrocké okovy fašizmu, komunizmu... A hnaní nesprávne pochopenou túžbou po slobode, sami slobodne si nasadzujeme ohlávky ďalších nových „izmov“.

Na podstave článku - Znamení našej doby: vytlačovanie kresťanství, odstraňovanie krížů a udalostí v Assisi (www.ambon.cz.)

preklad a úprava otec Nikodim

Všepravoslávny Snem v r. 2013?

Blaženejší vладыka Jonáš, metropolita celej Ameriky a Kanady, potvrdil že začiatkom roka 2013 sa uskutoční Panpravoslávny Snem. Jeho vyhlásenie bolo zaregistrované Ancient Faith Radio, počas zasadania kanadskej eparchie Americkej Pravoslávnej Cirkvi vo Victórii.

Snem by mal rozstrihnúť niekoľko otázok: Prvou z nich je existencia niekoľkých paralelných cirkevných jurisdikcií pôsobiacich poza historické hranice svojich materských Cirkví. S tým je spojená aj druhá otázka, a to spôsob priznávania statusu autonómie a autokefality. Takisto Snem sa má dotknúť otázky liturgického kalendára, a tým aj postov. Ďalšou z tém, ktorými sa má Snem zaoberať je otázka ekumenizmu a šírenia kresťanských hodnôt vo svete. Všetkými týmito problémami sa zaoberajú prípravne predsnemové konferencie (posledné stretnutie sa konalo v decembri 2009).

Prvý krát zvolanie Celopravoslávneho Snemu navrhol v r. 1901, konštantinopolský patriarcha Joachim III. Tvrdil, že Pravoslávna Cirkve môže fungovať v súčasnom svete, len keď ju nebudú rozdiery vnútorné problémy. Do realizácie ideí zvolania Snemu nedošlo, keďže väčšina národných Cirkví po vyslobodení sa z okupácie Osmanskej ríše sa skôr snažila o národnú i vlastnú nezávislosť. 60 rokov po prvom propozícii, bolo na konferencii na Rodose skonštatované, že zvolanie takého Snemu je potrebné.

Veriaci prosia patriarchu, aby vyhlásil pôst

Duchovenstvo i veriaci Moskovskej eparchie uznávajú, že príčinou pohromy v Rusku sú ľudské hriechy a prosia patriarchu, aby vyhlásil trojdňový pôst.

„Vaša svätosť, - hovorí sa vo vyhlásení, - ako ste správne poznamenal, príčinou každého nešťastia, nevynímajúc to súčasné, sú naše hriechy, naše odstupenie od Boha a nedostatok túžby činiť pokánie z celého srdca a zmeniť svoj život. S radosťou sme prijali vaše požehnanie k organizovaniu zbierok, veď skutky milosrdenstva a pokánia sú potrebné každému kresťanovi. ... Bohoslužby a osobné pokánie je nutné k uzdraveniu tejto situácie, ... myslíme si však, že je nutné, aby celý národ priniesol pokánie, veď vinníkom nie je jeden človek, ale celý národ, ktorý odpadol... Neobviňujeme nikoho, lebo vinní sme všetci... Zo Sv. Písma, ešte z dôb Starozákonných, poznáme príklady, keď národ prinášal Bohu kajúcný pôst, - preto vás prosíme, aby ste sa s touto iniciatívou obrátili k celej Ruskej Cirkvi“.

zdroj: Interfax Religia

Oslavy v Skíte prep. Mojseja Uhrina

Z milosti Božej sme si aj tento rok v Skíte mohli uctiť svätého Mojseja.

Veľa odvahy a pevne rozhodnutie potreboval každý, kto sa rozhodol za takého neľudského počasia prísť na bohoslužby. Nakoniec však nikto neodchádzal sklamaný.

Daj Boh, aby sme sa na príhovor prepodobného Mojseja mohli takto stretávať ešte veľakrát v jemu zasvätenom priestore.

S Božou pomocou bola ukončená privrátna časovna. Stavba bola prikrytá a bol na nej osadený kríž, ktorý bol v piatok, 22. júla 2010, posvätený.

Oslavy nášho ctihodného otca Mojseja, ktorý je nebeským ochrancom Skíty, začali v nedeľu, 25. júla, malým posvätením vody a následne veľkou večerňou s litiou. V samotný deň sviatku pokračovali sv. liturgiou a akafistom k ctihodnému Mojsejovi.

Prišli pútnici z domova, ale aj z Maďarska a Rumunska. Tento sviatok je dobrým príkladom k jednotě národov a národností v našej spoločnej viere.

Úcta k ctihodnému Mojsejovi nás v tomto roku už po štvrtýkrát zozbierala v rodiacom sa Skíte prepodobného Mojseja Uhrina.

Prepodobnyj otče náš Mojseje, moli Boha o nas!

Zo života Eparchie

Svätá Tajina Pokánia v Lastomíre

Dňa 4. júla 2010 v chráme Sošestvija Sv. Ducha v Lastomíre pristúpilo k sv. tajine pokánia 5 detí: foto zľava - Tomáš Hadvab, Lukáš Mechír, Tamara Ivanová, Lukáš Ivan a David Kuchár.

Všetci sa svedomito pripravovali na tento, pre život kresťana, významný deň.

Sv. liturgiu viedol správca PCO a k slávnostnejšej chrámovej atmosfére prispel svojou prítomnosťou aj tajomník Michalovsko - košickej pravoslávnej eparchie, d.o. Mitr. Prot. Mgr. Bohuslav Senič.

Menovaným deťom vyprosujeme u Hospodina veľa Božej milosti na mnohaja i blahaja lita!

Prot. Mgr. Marek Sedlický
správca PCO Lastomír

„Veličajem Ťa strastoterpče Maxime i čtim svjatuju pamjat' Tvoju“

Pravoslávna cirkevná obec v Inovciach,
v spolupráci s Obecným úradom v Inovciach,

**Vás srdečne pozývajú
dňa 11. a 12. septembra 2010**

na III. ročník slávností
sv. Maxima Sandoviča
– Gorlického
a zároveň 455. výročie
prvej písomnej zmienky
o obci Inovce,
do chrámu sv. proroka
Eliáša a sv. Maxima
Sandoviča v Inovciach

Program slávností:

Sobota 11. 09. 2010

18:00 hod. Privítanie Jeho Vysokopreosvietenosti
vladyku Juraja

18:15 hod. Veľká večerňa

19:00 hod. Akafist k sv. Maximovi Sandovičovi

Nedeľa 12. 09. 2010

09:00 hod. Privítanie Jeho Vysokopreosvietenosti
vladyku Juraja

v chráme sv. pror. Eliáša a sv. muč. Maxima
Sandoviča

09:30 hod. Sv. archijerejská liturgia

14:00 hod. Prehliadka rusínskych piesní a tancov
v areáli Obecného úradu v Inovciach

V programe vystúpi spevácka skupina Pajtaše, Lelija,
pani Mačošková, sestry Uhľarové zo Žakoviec,
Pristaše z Inovca, o. Alexander Sadvarij, mládež zo
skupiny sv. Anny, Simona Fedorková z Ťuble

**Tešíme sa na spoločné modlitby a dobrú náladu
pri rusínskych piesňach a tancoch**

Duchovný správca cirkevnej obce prot. Pavol Novák,
starosta obce Bc. Ladislav Polák a veriaci obce

Chrám sv. Kataríny v Ríme

Keď som bol v r. 2000 v Ríme, nevedeli mi tam podať informáciu, kde sa nachádza pravoslávna domová modlitebňa. To som sa dozvedel až v týchto dňoch.

Pekne zariadená, s ikonostasom, spieval tam pekne zbor., schádzali sa tam veriaci rôznych národností, ... bolo ich veľa, veľa malých detí, neraz museli stáť vonku, na chodníku... Na malom dvore sa po bohoslužbách veriaci schádzali na občerstvenie, zoznámenie a porozprávanie. Bolo to trápenie, veriacich veľa a priestor malý.

Potešila ma správa, že sa tu má budovať nový pravoslávny chrám a tam už bude dôstojnejšie miesto. Bolo mi ľúto pravoslávnych veriacich žijúcich a pracujúcich v Ríme, že nemajú svoj pravoslávny chrám a medzitým v Moskve pôsobia 10 rímskokatolíckych kňazov.

Potešilo ma, keď som sa dočítal v časopise Život, že v Ríme bol posvätený základný kameň nového pravoslávneho chrámu. Písal som o tom aj v našom časopise Odkaz sv. Cyrila a Metoda, (OCM č. 3/2001, s.38). Teraz som čítal o tom, že chrám je už postavený a slúži svojmu účelu, že

som mohol vidieť aj fotografiu chrámu, ktorý je postavený neďaleko Vatikánu, som sa potešil o to viac. Aj na fotografii v pozadí vidieť Vatikán a chrám sv. Petra.

Plánovanie a diplomatické vyjednávania okolo výstavby ruského pravoslávneho chrámu v Ríme sa začalo už koncom 19. stor. A až koncom 20. stor. bola vybraná lokalita na území veľkej záhrady rímskej vily Abamelek, súčasného sídla Ruského veľvyslanectva.

Po položení základného kameňa stavby nového chrámu sa o 9 mesiacov začalo budovať. Celu históriu je možné nájsť na oficiálnych internetových stránkach chrámu sv. Kataríny v Ríme (www.stcaterina.org), alebo na stránke Moskovského patriarchátu (www.mostpat.ru). Chrám, na adrese Chiesa Ortodossa Russa, Via del Terrione, 77/79, 00165 Roma, Italia, patrí pod správu Moskovského patriarchátu. Chrám je malou perlou pravoslávnej architektúry a nadväzuje na dlhý rad perál všetkých epoch výstavby Ríma.

Bol posvätený 24. mája 2009 Jeho Svätosťou, patriarchom moskovským a celej Rusi, Kyrilom. Bohoslužby sa konajú v hlavnom chráme., na bohoslužby tu prichádzajú Rusi, Ukrajinci, Moldavci, Srbi, Poliaci, Litovci, Taliani a iní. Pod chrámom sa nachádza kútik pre malé deti a veľká jedáleň, kde sa po sv. liturgii ponúka posedenie a obed. Je tu možnosť pohovoriť si s kňazom, s priateľmi, či zoznámiť sa s novými tvármi. Všetci prežívajú veľkú duchovnú radosť z bohoslužieb v tomto chráme (Hustolesová O.: Pravoslavi v Itálii - hľadání pravoslávneho chrámu v Ríme, In: Hlas pravoslavi č. 4/2010, s. 21-22).

Aj my skutočne zdieľame radosť s pravoslávnyimi veriacimi v Ríme, môžu slúžiť a oslavovať Všemohúceho Boha vo Svätej Trojici vo východnom pravoslávnom obrace.

Prot. ThDr. Štefan Horkaj

Pracovné stretnutie na pôde Užhorodskej Ukrajinskej Bohosloveckej Akadémie

23. júla 2010 sa v Užhorode konalo pracovné stretnutie Vysokopreosvieteného vladyku Juraja, arcibiskupa michalovsko - košického, s rektorom Užhorodskej ukrajinskej bohosloveckej akadémie sv. Cyrila a Metoda a Karpatskej univerzity Augustína Vološina, prof. archimandritom Viktorom (Bed'om).

V rámci dohody medzi Michalovsko - košickou eparchiou a Užhorodskou bohosloveckou akadémiou a Karpatskou univerzitou A. Vološina, o medzinárodnej spolupráci, vladyka Juraj a rektor, archimandrita Viktor (Bed'), prediskutovali otázky organizácie spoločných aktivít, vedecko - teologických konferencií a ďalších spoločných stretnutí. Bol dohodnutý plán aktivít zameraný na prípravu teologických i vedecko - pedagogických kádrov pre Michalovsko - košickú eparchiu na pôde Užhorodskej bohosloveckej Akadémie.

Počas tohto pracovného stretnutia bola vyslovená potreba realizácie spoločných duchovno - vzdelávacích aktivít, ktoré by zmapovali spoločnú históriu rozvoja Pravoslavia

na území Slovenska a Zakarpatska v 20 až 40-tych rokoch 20. stor.

zdroj: Прес-служба УУБА